

PETER S. MILAN JOSEF POSPÍCHAL

MÝŠÁCI

V AKCI

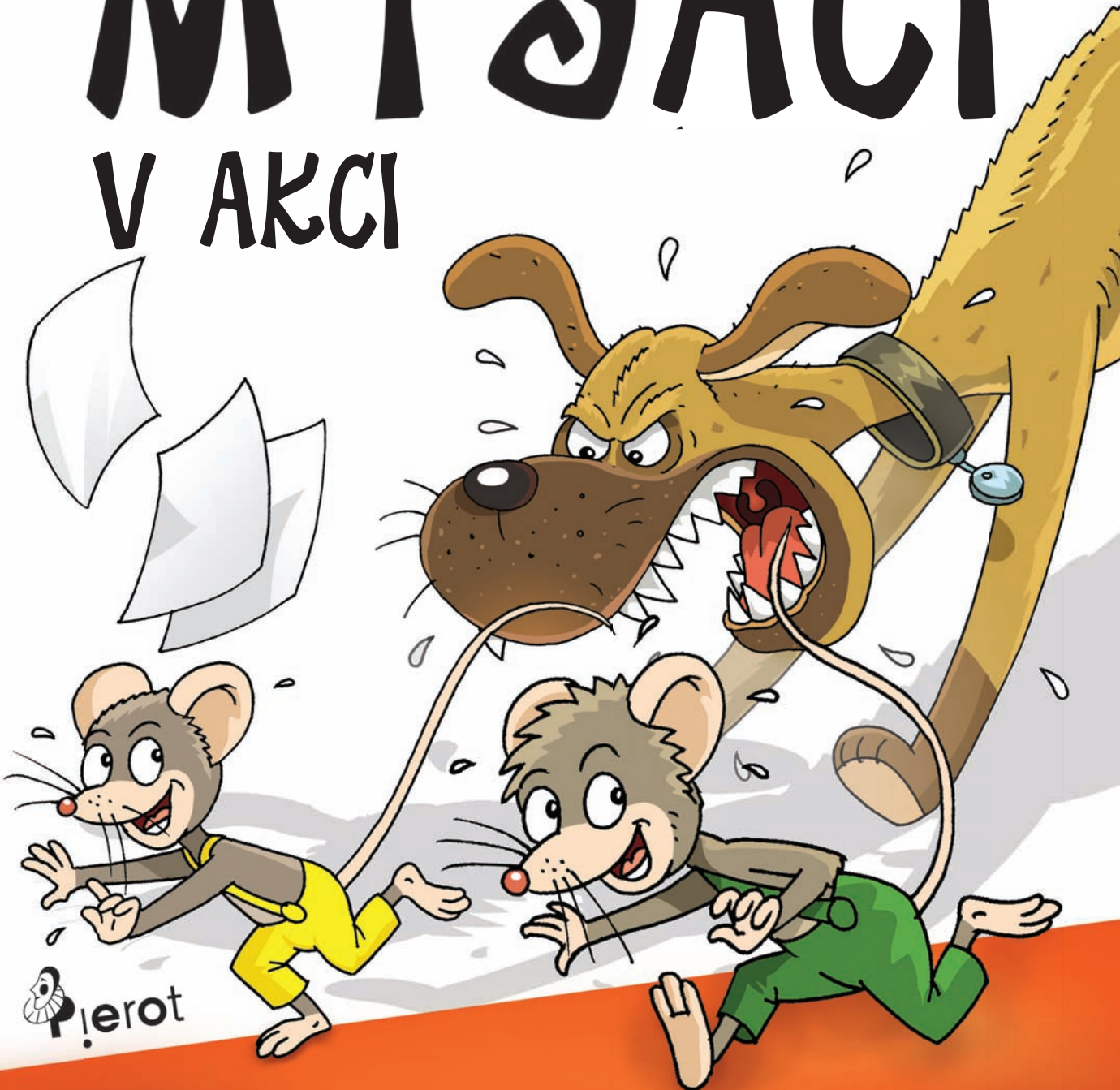

PETER S. MILAN JOSEF POSPÍCHAL

MÝŠÁCI

V AKCI

 Pierot

První díl
tohoto úžasného
dobrodružství

Tak to jsou myší kluci Otík a Tomík.

V předchozí knížce jsme je opustili právě ve chvíli, kdy se nedopatřením dostali do policejní brašny. Ono to ani nedopatření nebylo, spíš zoufalý úprk před kocourem. Zmizeli v ní právě včas. Stačilo málo a chytil by je.

Krčili se až v jejím nejzazším koutku. Zvenku k nim dolehl jen rozzlobený hlas starého policisty:

„Jedeš, potvoro!“

To kocoura chytil za ocas, když se mu dobýval do brašny.

Ještě slyšeli, jak něco s velkým rachotem spadlo. To Rambousek hodil po kocourovi pantofel a samým rozrušením se netrefil. Místo toho trefil porcelánovou vázičku na sloupku u schodů. Sakra, láteřil starý pán.

Slyšeli ještě výhrůžné mňoukání:
„Počkej, myšáku, až vylezeš.“

Oba bráškové se báli vystrčit byt jen nos. Ukryli se až úplně na dně policejní brašny. Ve snu by je nenapadlo, jaké dobrodružství tím pro ně začíná.

TO BYLO O FOUS, NEBO O MYŠÍ CHLUP?

„Jsem rád, že se nikomu nic nestalo,“ zahučel starý strážník a měl se k odchodu. Tašku si ledabyle přehodil přes rameno. Myšáci Tomík a Otík si připadali jako na velké houpačce. Ne snad že by na ní někdy byli, ale viděli ji z okna, když byla na náměstí pouť. Sesypali se na dno tašky jako dvě brambory.

Pak se ale brašna znenadání otevřela. Dovnitř, i do jejího nejtemnějšího koutku, problesklo mdlé světlo lampy, která od nepaměti stála v obýváku hned vedle pohovky.

„Pro pána, teď nás mají,“ lekl se Otík.

Oba se příkrčili a čekali, co se stane. Nestalo se ale nic. Vůbec nic. Jen jim na hlavě přistál blok, do kterého si policista dělal poznámky, tužka, a to bylo všechno. Tlustými, neohrabanými prsty ji opět zavřel a rozhodným krokem se vydal ven ke služebnímu autu, na kterém pořád ještě blikal výstražný majáček.

Hodil tašku na zadní sedadlo,
uvelebil se vpředu na místě spolujezdce
a rozjeli se.

„Brácho, že jsme ale měli štěstí, co?“ oddechl si Otík. Tvářil se svěťácky, ale zuby mu strachy vyklepávaly morseovku. Pak mu to však nedalo a pomalu lezl brašnou vzhůru, aby se podíval, co se děje. Vyšplhal se až k zadnímu okénku policejního automobilu.

„TOMÍKU, TOMÍKU,“ pískal tak potichu, že nebyl skoro slyšet.
„Někam nás vezou! Co budeme dělat?“

Mísily se v něm obavy z budoucnosti s očekáváním. Konečně poznají svět. Ten opravdový. Nové kraje, nové myšáky, nové lidi...

Když však za oknem domku uviděl maminku a tatínka, jak jim mávají, přepadly ho lítost a smutek. „Třeba už je nikdy neuvidíme?“ přemýšlel nahlas. Už se ale nedalo nic dělat. Mamince a tatínkovi stačil jen zamávat. Pak vozidlo nabralo rychlost a na nejbližší křižovatce zahnilo směrem do města.

VOŇAVÉ PŘEKVAPENÍ

„Tomíku, tady něco náramně voní!“ čenichal Otík.

Ten se ale neozýval.

„Aby se mu tak něco stalo!“ strachoval se a vydal se za ním do nitra policejní brašny. Úplně dole, v jejím nejzazším rohu ho našel. Ve žlutých kraťasech byl až po zadeček zavrtnatý do papírového pytlíku.

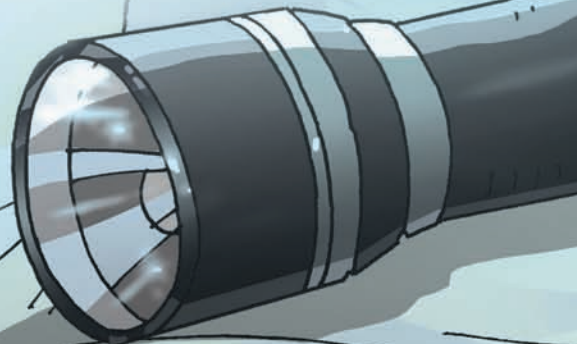
„To se nemůžeš ozvat?“ zatahal ho za ocásek: „Měl jsem starost.“

„No řekni, není tohle ráj?“ zasnil se Tomík, opatrně vylezl z pytlíku a v každé tlapce držel kus uzeného masa.

„Ani nevíme, kam nás vezou. Co budeme dělat?“ kuňkal smutně Otík.

„S prázdným žaludkem toho stejně moc nevymyslíme. Vezmi si také...“

„Koukej, co v tom chlebu je. Sýr, šunka... Až se najíme, trochu si zdřímáme a pak prostě půjdeme domů.“

Nakonec i Otík hodil starosti za hlavu a pustil se do jídla. Páni, to je lahoda, pomyslel si právě ve chvíli, kdy automobil se skřípěním brzd nečekaně zastavil tak prudce, až brašna i s myšáky spadla na podlahu. Strašně se lekli. Čekali bez hnutí, co se bude dít. Měli tak plná bříška, že by je určitě hravě chytil i vypelichaný kocour od sousedů, který už ani nemá zuby. Tedy kdyby tu byl a náhodou dostal chuť na myší svačinku.

„Musíme sepsat hlášení,“ zahučel starší policista, protože jako náčelník policejní stanice dobře věděl, co je třeba udělat. Když zastavili před stanicí, nasadil si čepici a s funěním vystoupil z auta.

„Přece nebudu psát o tom, jak nějaký dědek ztratil zuby,“ zabrblal a vzpomněl si na Rambouska rozpláclého pod dveřmi i na jeho zmatenou paní v natáčkách.

„Ne, to dát do hlášení opravdu nemohu. Mysleli by si, že jsem se na stará kolena zbláznil,“ přemýšlel a na svou brašnu si ani nevzpomněl. Se zadumaným výrazem ve tváři následoval mladšího kolegu do služební místnosti.

Myšáci v tašce byli jako pěny. Když všechno zase utichlo, s úlevou se uvelebili do voňavého svačinového ubrousku a lehce poklimbávali.

„Brácho, takhle nějak si představuji myší ráj,“ vrněl Otík.

